

שני אחים

לפני שנים רבות היו בירושלים שני אחים. אחד מהם היה נשוי. היו לו אישة וילדים. האח השני היה עיררי. לא הייתה לו אישת ולא היו לו ילדים.

שני האחים עבדו יחד בשדה שלהם. יחד חרשו ויחד זרעו. והנה הגיע זמן הקציר, האחים קצרו את החיטה וחילקו אותה לשני חלקים שווים: חלק אחד לאח הבכור, והחלק השני לאח הצעיר. בלילה לא יכול היה האח הצעיר להירדם. הוא חשב בלבו: לי אין אישת ואין לי ילדים. לאח שלי מגיע חלק גדול יותר מן החיטה! גם האח הבכור מן המיטה ויצא לשדה. הואלקח חיטה מן הערימה שלו – והעביר אותה לערימה של אחיו הבכור.

גם האח הבכור לא יכול היה להירדם באותו לילה, הוא חשב: לי יש אישת וילדים, אך אחי הוא עיררי. אין לו שום דבר מלבד החיטה. מגיע לו חלק גדול יותר!

كم האח הבכור ממייתו ויצא לשדה, הואלקח חיטה מהערימה שלו והעביר אותה לערימה של אחיו הצעיר.

בבוקר קמו שני האחים ויצאו לשדה, והנה הם רואו: שתי העריםות שותה! התפלאו מאוד האחים – אך לא אמרו דבר.

בלילה השני שוב יצאו האחים לשדה. כל אחד מהם העביר חיטה מהערימה שלו לערימה של אחיו. אך בבוקר שוב היו שתי העריםות שותה, וכך היה גם בלילה השלישי.

בלילה הרביעי החלטת כל אחד מהם: יצא לשדה ואראה מה קורה לעריםות החיטה! מדוע הן שותה בלילה השלישי?

קמו שני האחים ויצאו לשדה. באמצעות הדרכ – הם נפגשו. ברגע זה הבינו האחים את הסוד... התחבקו האחים והתנשקו, והם ברכו את האלוקים על שנთן להם לב טוב ואהבה לזרות.

האגדה מספרת: במקום שבו הם נפגשו בנו את בית-המקדש.

מן האגדה.

שְׁנִי אֶחָים

Les deux frères

לפנֵי שְׁנִים רַבּוֹת חִיו בֵּרְוֹשְׁלִים שְׁנִי אֶחָים. אֶחָד מֵהֶם קִיה נָשָׂוִי. הַיּו
לוֹ אִישָׁה וַיְלָדִים. הָאֶח הַשְׁנִי הִיה עֲרִירִי. לֹא הִתֵּה לוֹ אִישָׁה וְלֹא הִי
לוֹ יַלְדִּים.

שְׁנִי הָאֶחָים עָבְדוּ יְחִיד בְּשֶׁדֶה שֶׁלָּהֶם. יְחִיד חַרְשׁו וַיְחִיד זָרָעוֹ. וְהַפָּה
הָגִיעַ זָמֵן הַקְצִיר, הָאֶחָים קִצְרוּ אֶת הַחֶטֶף וְחַלְקִוו אֹתָה לְשְׁנִי חַלְקִים
שְׁווִים: חַלְקָק אֶחָד לְאֶח הַבָּכֹור, וְהַחַלְקָק הַשְׁנִי לְאֶח הַצְעִיר.
בְּלִילָה לֹא יִכּוֹל הִיה הָאֶח הַצְעִיר לְהַרְדֵּם. הוּא חָשֵׁב בְּלָבוֹ: לֵי אֵין
אִשָּׁה וְאֵין לֵי יַלְדִּים. לְאֶח שְׁלֵי מָגִיעַ חַלְקָק גָּדוֹל יוֹתֵר מִן הַחֶטֶף!
קִם הָאֶח הַצְעִיר מִן הַמְּטָה וַיֵּצֵא לְשֶׁדֶה. הוּא לִקְחָח חֶטֶף מִן הַעֲרָמָה
שֶׁלֹּו – וְהַעֲבִיר אֹתָה לַעֲרָמָה שֶׁל אֶחָיו הַבָּכֹור.
גַּם הָאֶח הַבָּכֹור לֹא יִכּוֹל הִיה לְהַרְדֵּם בְּאוֹתוֹ לִילָה, הוּא חָשֵׁב: לֵי יִשְׁעַ
אִשָּׁה וַיְלָדִים, אֵיךְ אֶחָיו הוּא עֲרִירִי. אֵין לוֹ שֻׁוּם דָּבָר מִלְבָד הַחֶטֶף.
מָגִיעַ לוֹ חַלְקָק גָּדוֹל יוֹתֵר!

קִם הָאֶח הַבָּכֹור מִמְּטָה וַיֵּצֵא לְשֶׁדֶה, הוּא לִקְחָח חֶטֶף מִן הַעֲרָמָה שֶׁלֹּו
וְהַעֲבִיר אֹתָה לַעֲרָמָה שֶׁל אֶחָיו הַצְעִיר.

בְּבָקָר קִמוּ שְׁנִי הָאֶחָים וַיֵּצְאוּ לְשֶׁדֶה, וְהַגָּה הֵם רָאוּ: שְׁתֵּי הַעֲרָמֹות
שְׁוֹזֶת! הַתְּפִלָּאָה מְאֹוד הָאֶחָים – אֵיךְ לֹא אָמְרוּ דָּבָר.

בְּלִילָה הַשְׁנִי שׁוּב יֵצֵא הָאֶחָים לְשֶׁדֶה. כָּל אֶחָד מֵהֶם הַעֲבִיר חֶטֶף
מִן הַעֲרָמָה שֶׁלֹּו לַעֲרָמָה שֶׁל אֶחָיו. אֵיךְ בָּבָקָר שׁוּב הִיו שְׁתֵּי הַעֲרָמֹות
שְׁוֹזֶת, וְכֹךְ הִיה גַם בְּלִילָה הַשְׁלֵישִׁי.

בְּלִילָה הַרְבִּיעִי הַחֲלִיט כָּל אֶחָד מֵהֶם: אֵצֵא לְשֶׁדֶה וְאַרְאָה מֵה קֹרֶה
לַעֲרָמֹות הַחֶטֶף! מַדּוּעַ הָן שְׁוֹזֶת בָּבָקָר?

קִימוּ שְׁנִי הָאֶחָים וַיֵּצְאוּ לְשֶׁדֶה. בָּאַמְצָע הַדָּרְך – הֵם נִפְגַּשׁו. בָּרְגַע זֶה
הַבִּינוּ הָאֶחָים אֶת הַסּוֹד... הַתְּחַבְּקוּ הָאֶחָים וְהַתְּנַשְּׁקוּ, וְהֵם בָּרְכוּ אֶת
הַאֱלֹקִים עַל שְׁנַתְנֵן לָהֶם לִב טוֹב וְאַהֲבָה לְזֹוּלָת.

הַאֲגָדָה מִסְפָּרָה: בַּמְקוּם שְׁבוֹ הֵם נִפְגַּשׁו בְּנוֹ אֶת בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ.

מן הַאֲגָדָה.

מבחן

1. אֵה הַכְּבָדָר נִזְנְתָן לְסֶלֶת וְלֹא מִתְּנַצְּעָה?

2. כָּלָם קָוָה לְסֶלֶת?

3. אֵה שְׁמַעַת הַכְּבָדָר נִזְנְתָן?

4. אֵה הַיְמָה הַכְּבָדָר נִזְנְתָן בְּלֹא כְּלָמָד?

5. אֵה צָבָה כְּלָמָד אֲמָתָן נִזְנְתָן בְּלֹא?

6. אֵה קָרְבָּה נִזְנְתָן בְּלֹא?

7. גְּמַת נִזְנְתָן בְּלֹא אֲמָתָן?

8. גְּמַת נִזְנְתָן בְּלֹא אֲמָתָן?

9. אֵה נִזְנְתָן בְּלֹא אֲמָתָן?

10. כָּלָם סֶלֶת אֲמָתָן קָוָה אֲלֹת הַגְּמַת (הַגְּמַת-אוֹרִיה)?

11. גְּמַת נִזְנְתָן בְּלֹא אֲמָתָן?

12. גְּמַת נִזְנְתָן בְּלֹא אֲמָתָן?